

ONDŘEJ MACURA

básník a prozaik / středoškolský učitel

„Já nezastávám ten katastrofický názor, že je to generaci od generace horší. Myslím si, že co se týče drzosti a respektu, tak je to víceméně stejné.“

maturoval v roce 1998

ONDŘEJ MACURA

David Ulvr (odmaturoval v roce 2017)

Nejprve abychom vás řádně představili čtenářům. Jste tedy absolventem našeho gymnázia a nyní působíte jako učitel na Československé akademii obchodní Dr. Edvarda Beneše v Resslově ulici, ale i jako spisovatel.

Ano, je to tak. Tedy kromě češtiny ještě učím i společenské vědy, ale soustřeďuji se zejména na český jazyk a literaturu. Mimochodem pedagogickou praxi jsem z části absolvoval i zde na Ohradní, takže se dá říct, že jsem s touto institucí celkem propletený. Co se týče mojí literární tvorby, napsal jsem celkem čtyři sbírky, z toho 3 básnické a jednu prozaickou. Každopádně na prózu spíš stále útočím a pokouším se o ni. Přikláněl jsem se spíše vždy k té poezii.

Paní profesorka Janečková se zmínila, že jste k literatuře tíhnul již během studia a vedl jste u nás na gymnáziu takový „intelektuální klub“, dalo by se říct.

V čem spočívala jeho podstata?

Nevím, jestli bych to přímo nazval jako „intelektuální klub“, ale něco takového se kolem mě v té době jistě mohlo shlukovat. Pravděpodobně myslíte buď literární seminář, který jsem vedl, jehož tématem byla současná česká literatura, nebo akci, kterou jsme jednou pořádali s kamarádem Markem Červeným a nazvali jsme ji Futuristický večírek. Ten večírek spočíval v tom, že zde probíhala vernisáž fotografií našich spolužáků a zároveň se konalo i autorské čtení, na kterém se podíleli všichni ostatní políbení literární múzou stejně jako my. V té době byla na škole velmi příjemná atmosféra a spousta studentů o to měla zájem. Literární seminář se konal pravidelně a dokonce

v odpoledních hodinách po vyučování, kdy byla prakticky celá jídelna plná studentů, kteří se o literaturu zajímali. Jednou se o nás snad zmínili i v novinách, jestli si dobře vzpomínám.

To pro vás logicky maturita z češtiny musela být poměrně jednoduchou záležitostí, ne?

(smích) De facto ano, bylo to i docela zábavné. Ale tak to bude snad i pro Vás.

Pomáhali vám profesori nějak rozvíjet váš literární talent?

Určitě ano. Zpětně lituji hlavně pana profesora Picku, kterého jsem zahrnoval svými grafomanskými, leckdy mnohastránkovými, výplody. Nevím tedy, zda to všechno četl, ale přišlo mi, že ano (smích). Dobrou zpětnou vazbu mi kromě profesorů dávali i spolužáci, kteří často nedobrovolně moji tvorbu museli číst.

Pan profesor Picka na našem gymnáziu stále působí. Vybaví se vám i nějak jiní profesori, kteří by u nás mohli stále vyučovat?

Kromě tedy již zmíněného pana profesora Picky mě například učila matematiku paní profesorka Třeštíková. Dále bych si vzpomněl na paní profesorku Smetanovou, ale přiznám se, že další mě již snad nikdo nenapadá, kdo by se takto mohl prolínat. Snad si možná ještě jedině vzpomenu na pana profesora Brycha. To byl skvělý tělocvikář s takovou svéráznou filosofií, že pokud je nad 5 stupňů Celsia, tak není problém v šortkách vyběhnout ven a dát si pořádnou rozcvičku (smích).

Dokážete říct, že střední škola nějak

ovlivnila vaši literární tvorbu?

Určitě nějak ano, ale rozhodně to nebylo vědomě. To víte, že na školu člověk vzpomíná celou dobu a podvědomě jsem to možná i nějak zahrnul do svých sbírek. Ale velkou inspirací pro mě a moji ranou tvorbu byly během studia spolužačky. Obecně mě asi nejvíce však ovlivnilo rodinné prostředí. Přeci jen táta byl spisovatel a myslím si, že již od mala jsem díky tomu měl k literatuře vřelý vztah.

Mají Vaše díla nějaké jednotné téma, které popisují, či na sebe nijak tematicky nenavazují?

To se velmi těžko zobecňuje. Já si totiž myslím, že ten autorský komentář je často úplně scestný. Ne nadarmo se říká, že autor svému dílu nerozumí. Na literatuře je právě krásné, že na každého čtenáře působí jinak a má z ní subjektivní pocity. Obzvláště u poezie je velmi těžké vyhmátnout nějaké konkrétní téma. Tématem poezie obecně je život či jeho vyhrančené momenty a podobně.

Vždy mě zajímalo, zda při psaní přemýšlíte nad tím, jak bude na čtenáře text působit, nebo se snažíte spíše od takových myšlenek oprostit?

Už když píšete třeba jen slohovou práci, tak velmi dobře tušíte, kdo ji bude nakonec číst, a určitě v autorových představách vystupuje, jak popisuje Umberto Eco ve svých teoretických pracích, takzvaný modelový čtenář, který bude váš výtvar číst. U uměleckého psaní už při samotné tvorbě přeci jen přemýšlíte nad tím, jak to na čtenáře bude působit, a píšete řádky také z části očima čtenáře a je to tak asi správně.

Často se srovnávají minulé generace mladých lidí s naší generací současnou. Jak to vidíte právě vy z pozice kantora?

My jsme do prvního ročníku vstoupili v roce 1994 a materiální podmínky byly dost špatné. Byl nedostatek moderních učebnic, jelikož to bylo pár let po revoluci, a mnohdy vůbec nevyhovovaly soudobým požadavkům, na druhou stranu jsme byli flexibilní a dokázali jsme si s tím poradit. Lépe jsme na tom byli zejména, co se týče kulturního přehledu. Vaše generace má oproti té naší velkou výhodu v oblasti znalosti cizích jazyků, hlavně angličtiny. Můžete čerpat ze spousty i anglických zdrojů a také k tomu využívat třeba internet. Najít si v naší době obsah díla někde na Wikipedii bylo nemožné. Zároveň s tím ale ruku v ruce jde, že mám pocit, že dnešní generace ztrácí vztah k češtině jako celku, který jsme třeba my měli. V moderní době, kdy je právě angličtina tak zásadní, se na češtinu možná i trochu zapomíná nebo spíš není pro Vás tak zajímavá.

Často se v tomto ohledu mluví například o větší drzosti naší mladé generace...

Já nezastávám ten katastrofický názor, že je to generace od generace horší a tak podobně. Myslím si, že co se týče drzosti a respektu, tak je to víceméně stejné. Jsou to asi spíše jednotlivé případy různých učitelů či různých studentů. Nedávno se jeden kolega probíral na škole archivem a dočetl se, že například v roce 1918, kdy se vrátili mladíci z legií, tak se často ve třídě i střílelo a dělali se různé jiné vylomeniny. Tedy se asi nedá říct, že je každá další generace méně ukázněná (smích).

Myslíte si, že vám studium na gymnáziu bylo prospěšné a využil jste většinu předmětů?

Jak to tak bývá, nejvíce jsem využil ty předměty, kterým se věnuji i v současné době, ale obecně zejména ty humanitní.

Byl jsem spíš typem studenta, co se moc nezajímá o to, co ho nebavilo. Tudíž z ostatních předmětů, jako chemie či fyzika mi stačily trojky. Ale teď toho částečně zpětně lituji, někdy si přečtu popularizovanou knihu o fyzice či něco podobného a říkám si, že jsem se možná mohl trochu více soustředit, ale v té době jsem tomu vůbec nerozuměl. Každopádně, byť učím na střední odborné škole, myslím si, že právě ten všeobecný přehled, který vám gymnázium dává, je velmi důležitý a já bych své dítě rozhodně na gymnázium poslal. Třeba právě sem na Ohradní. Z vlastní zkušenosti vím, že často studenti z gymnázií jsou právě komunikativnější, přemýšlivější a více schopni samostatné práce. Tím vůbec nijak nechci hanobit střední odborné školy, ale mám z toho obecně takový pocit. Je to ve výsledku pak poměrně dobře vidět při studiu na vysoké škole, kdy gymnazisti vidí často danou problematiku z více úhlů pohledu.

**A teď již pouze poslední otázka na závěr.
Co byste vzkázal studentům gymnázia
Elišky Krásnohorské?**

Ať si tuto školu užijí a zažijí ten pocit, který bych nazval asi radostí ze vzdělávání.

Mgr. Ondřej Macura

Je středoškolský učitel a spisovatel.